

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

Rugăciunea și purificarea de patimi

Tradiția ortodoxă arată că omul se poate îndumnezei, poate să ajungă la măsura desăvârșirii. Condiția fundamentală este purificarea de toate patimile. Acest proces de despățimire trece prin mai multe etape, esențială fiind păzirea poruncilor care îl conduc pe om la împlinirea voinței lui Dumnezeu. Tot acest amplu proces trebuie însoțit de rugăciune.

Rugăciunea contribuie mult la păzirea poruncilor lui Dumnezeu și la purificarea de patimi și de slăbiciuni. Trebuie să fim atenți mai întâi la păzirea poruncilor Evangheliei: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta..., iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Marcu 12, 30-31). Cultivarea virtuților constituie o altă treaptă în procesul despățimirii. Răbdarea, iertarea, îngăduința, sunt virtuți pe care trebuie să le arătăm în raport cu semenii noștri. „Îngăduința voastră să se facă știută tuturor oamenilor” (Filipeni 4, 5), adică îngăduința noastră trebuie să o arătăm față de toți oamenii. Desigur că rădăcina tuturor virtuților este Dumnezeu, din moment ce „Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor” (Iacob 5, 17). Cultivarea și dezvoltarea virtuților se datorează rugăciunii care este maica tuturor virtuților. Aceasta vizează și contribuie la purificarea și desăvârșirea omului întreg.

Chemarea numelui lui Dumnezeu ne pune în legătură directă, în comuniune cu Mântuitorul Iisus Hristos. Atunci când mergem la biserică, mai ales la Sfânta Liturghie, harul dumnezeiesc transformă existența noastră. Chemarea numelui lui Dumnezeu împreună cu Sfânta Împărtășanie ne transformă în temple cerești. Așa după cum pentru a face față unor boli trebuie să

folosim o terapie medicamentoasă, de ceva asemănător este nevoie și pentru bolile noastre sufletești. Purificarea de patimi nu se poate realiza fără ajutorul lui Dumnezeu.

Nu putem vorbi despre o rugăciune curată dacă ea nu este însoțită de curăția lăuntrică după cuvintele Mântuitorului: „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Matei 5, 8). Pe Dumnezeu îl vedem în inima noastră, aici se realizează arătarea lui Dumnezeu: „Mă voi arăta lui” (Ioan 14, 21). Numai în această stare creștinul este condus la curățirea de patimi, la purificarea integrală, trup și suflet, în Duhul Sfânt.

Toate mijloacele duhovnicești amintite (păzirea poruncilor, Sfintele Taine, virtuțile) împreună cu rugăciunea păstrează și permanentizează înlăuntrul nostru duhul pocăinței. Se cer multe lacrimi și zdrobire de inimă pentru vindecarea eficientă a rănilor păcatelor noastre. Trebuie să strigăm din toată inima noastră pentru a dobândi dumnezeiasca milă. Creștinul luptător se întâlnește cu Iisus Hristos în cadrul relației personale când reușește să facă să dispară suficiența de sine și a părerii de sine. Mântuirea noastră se realizează prin comuniune reală și împreună-petrecere cu El, nu prin contacte exterioare și formale.

De pildă, este nevoie să sărutăm icoanele, să aprindem candelile, să ducem lumânare la altar, să tămâiem casa. Este nevoie de iconostas, de agheasmă, de Evanghelie, de metanier, de toate celelalte pe care le presupune viața cultică a Bisericii. Însă, ceea ce este absolut necesar, este conținutul acestor forme deoarece, prin intermediul lor intrăm în comuniune cu Hristos. Simbolurile trimit la harul dumnezeiesc a cărui prezență trebuie să o trăim fiecare dintre noi separat, dar și toți împreună, în Biserică, într-o întâlnire personală cu Iisus Hristos.

Sfinții Părinți ne arată că purificarea de patimi este întreită: trebuie să ne eliberăm de atacurile gândurilor și al judecăților necurate, care prin intermediul

Continuare în pagina 5
Ierom. Nicolae M. TANG

Din sumar

- ◆ 34 de ani de la plecarea la Domnul a Patriarhului Iustin
pagina 4
- ◆ Postul Adormirii Maicii Domnului
pagina 8
- ◆ Știri
pagina 6

Hristos, Viața vieții noastre

Duminica a VIII-a după Rusalii - Înmulțirea pâinilor și a peștilor

„În vremea aceea, ieșind Iisus, a văzut mulțime mare și I S-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: locul este pustiu și vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe țărmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.” (Matei 14, 14-22)

Iubiți frați și surori,

Duminica de astăzi ne pune înaintea un tablou minunat din activitatea Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Dincolo de săturarea celor cinci mii de bărbați, dar probabil peste 10.000 de oameni, cu femei și cu copii, pericopa evanghelică ascunde într-însa mai multe înțelesuri duhovnicești. Este unul din motivele pentru care toți cei patru evangheliști vorbesc despre această minune, fiecare dintre ei completându-se cu viziunea sa proprie.

Mântuitorul se retrage în pustie, de îndată ce află de moartea Sfântului Ioan Botezătorul; și astfel ne învață ca și noi, atunci când avem în sufletul nostru o amărăciune, un necaz, o supărare, să ne retragem în singurătatea noastră, în liniștea cămăruței noastre și să ne adâncim în rugăciune. Și în pustiu fiind, Domnul este aflat de popor numeros, care alerga după El, ascultându-i cuvintele, fiind înfometat de învățătura cea dumnezeiască.

I S-a făcut milă Domnului de oamenii aceștia, le-a vindecat toți bolnavii și îi învăța multe cuvinte, dar spre seară, ucenicii I-au spus Domnului că trebuia hrănită această mulțime. Domnul îi încearcă și le spune: „Dați-le voi să mănânce!”. Dar ei se văd neputincioși, căci nu aveau decât doi pești și cinci pâini. Dacă El a spus: „căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă”, iată că acum le întărește prin fapte adevărul acestor cuvinte. Oamenii L-au căutat pe Hristos, au căutat cuvântul Lui, au petrecut mult timp cu El și Domnul le-a arătat bunătatea Sa și prin cele trebuincioase trupului. Se împlinea prin această minune stihul psalmului 33 : „cei ce-L caută pe Domnul, nu se vor lipsi de tot binele”. Astfel, și noi, trebuie să avem credința că atunci când ne punem

toată nădejdea în Dumnezeu, el este nemincinos și va lucra toate spre folosul nostru și mai presus de puterile noastre, pentru a ne găsi rezolvarea problemelor. El este Cel care le face pe toate. Domnul Hristos, ne spune evanghelistul Ioan, că știa ce avea de făcut, dar îi învață pe ucenici, că nu ei prin propriile lor puteri pot hrăni mulțimea, sau pot face alte minuni, ci toate se lucrează prin Dumnezeu. La fel și în cazul minunilor pe care le săvârșesc sfinții, ei aveau conștiința că Dumnezeu lucrează prin ei, sau când se săvârșesc minuni la sfințele moaște, tot Dumnezeu lucrează datorită mijloacelor sfinților cărora ne-am rugat. Spunea odată un părinte, că lui Dumnezeu Îi place să se smerească, ascunzându-Se în spatele sfinților, ca oamenii să spună: Sfântul.... (cutare) m-a vindecat, m-a ajutat!

Luând cele cinci pâini și doi pești, Domnul Iisus săvârșește un ritual, înălțând pâinile spre cer le binecuvântează și le frânge. Aceleași gesturi le săvârșește și la Cina cea de Taină. Astfel această minune este o anticipare, o prefigurare a Sfintei Euharistii. El o săvârșește și apoi le dă apostolilor spre împărțire către mulțimea poporului. La fel și în zilele noastre, nu ierarhi sau preoți sfințesc pâinea și vinul, ci Dumnezeu, cu Duhul Său cel Sfânt transformă darurile în Trup și Sânge Dumnezeiesc. Preotul, nu este altceva decât o unealtă prin care Dumnezeu lucrează, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur – să crezi cu adevărat că mâna preotului care îți întinde Preacuratele Taine, nu este a lui, ci a lui Hristos! Iată deci marea Taină pe care Domnul le-a arătat-o ucenicilor: nu voi, ci Eu le săvârșesc pe toate! De aceea, după săturarea mulțimii, Domnul îi silește să plece cu corabia de acolo, pentru ca nu cumva în sufletul lor să încolțească mândria. Un alt lucru demn de subliniat este faptul că Hristos

le poruncește mulțimilor să se așeze, cete, cete, câte o sută, câte cincizeci, arătând astfel că e nevoie de o rânduială în tot lucrul lui Dumnezeu.

Învățăm astfel, în primul rând, că în Biserica Sa, Domnul este Cel care lucrează toate, prin slujitorii Săi. De aceea, se acordă respect și cinstire preotului, pentru harul care lucrează prin el, pentru preoția lui Hristos, pe care o poartă. În al doilea rând, așezând într-o oarecare împărțire oamenii, Domnul ne arată că trebuie să existe o rânduială anume în cadrul lucrărilor dumnezeiești. „Dumnezeu este al rânduiei, nu al neorânduiei”, spune Scriptura, și așa, toate aceste gesturi și acte liturgice, stabilite mai târziu în Biserică, au un înțeles tainic profund. Nimic nu se săvârșește doar pentru a impresiona, sau a lăsa „gură-cască” oameni. Suntem datori de a cunoaște aceste rânduiești, și cei mai în măsură să le aplice întocmai. În al treilea rând, în casele noastre, în familiile noastre să avem această obișnuință de a ne ruga când ne așezăm la masă și să mulțumim lui Dumnezeu pentru cele cu care ne hrănește. Nu în ultimul rând, învățăm că după ce săvârșim o faptă bună, prin darul lui Dumnezeu, trebuie să fugim de părerea de sine, că am făcut noi ceva, să fugim de mândrie, de slava deșartă, de dorința de fi lăudați de oameni.

Din păcate, pentru cei de atunci, și poate și pentru unii din cei de astăzi, minunea a rămas la nivelul stomacului, adică la satisfacerea unor trebuințe a trupului. Lucrul acesta îl arată Domnul Hristos la evanghelistul Ioan, când îi mustră pe cei ce Îl căutau din nou: „Mă căutați nu pentru că ați văzut minuni, ci pentru că ați mâncat din pâini și v-ați săturat. Mâncați, nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viața veșnică și pe care o va da Fiul Omului.” Adică dincolo de săturarea stomacului, Domnul voia să-i ridice spre ceea ce El avea să dea mai târziu, adică Trupul și

Sângele Său, spre viața veșnică. Adevărata mâncare și adevărata băutură este aceasta, Sfânta Împărtășanie, pe care nu avem voie să o privim ca pe ceva pământesc, ca pe ceva ritualic, sau „bine de făcut, tradițional.” Ci este însăși *Viața* noastră. Dacă am înțelege acest lucru, dacă am trăi cu adevărat Împărtășania, însăși viața noastră de fiecare zi ar fi alta, am fi alți oameni, pentru că a te împărtăși cu Trupul și Sângele lui Hristos presupune o schimbare. O schimbare în toate, în rugăciune, în post, în îmbrăcăminte cuviincioasă, în vorbe curate; și toate acestea ar fi făcute cu drag. Dar oare cât de dragi sunt inimilor noastre acestea.

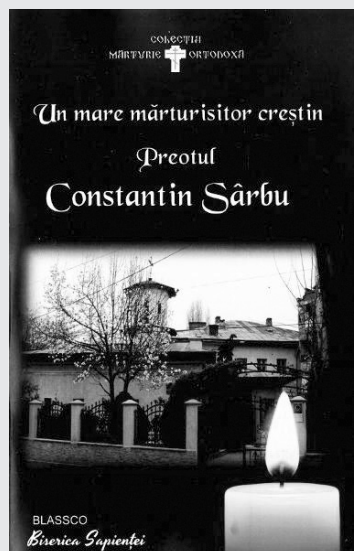
Oamenii aceia ce s-au săturat, cât timp au petrecut cu Hristos! Oare noi când am putut spune: „ce mult mi-aș dori ca această Liturghie să nu se mai încheie!”? Și aceasta pentru că relația noastră cu Dumnezeu, e din păcate, formală, de suprafață, inima noastră e mult mai legată de cele pământești... Câți dintre noi ne mai apropiem de Sfântul Potir în aceste vremuri? Pe câți dintre noi nu îi sperie frica de boală? Câți credem cu adevărat că acolo în linguriță e *Hristos-Dumnezeu*, nu boală și moarte? E Tămăduitorul, Vindecătorul, Biruitorul morții. Această credință, dacă nu o avem, această mărturie dacă nu o dăm, însăși mântuirea noastră e compromisă: „Adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea Sângele Lui, *nu veți avea viață în voi*”. E cuvântul Lui, cuvântul lui Hristos, Care ne cheamă spre El, ne cheamă spre a vedea mai mult decât trupescul, mai mult decât materia, ne cheamă pentru a ne dăruia din viața Sa, din bunătatea Sa, ne cheamă, ca în toate și prin toate să-L vedem și să ne împărtășim cu El în vremea vieții noastre și, mai adevărat, în ziua cea neînserată a împărăției Sale.

Pr. Sorin Ioan ILOTA

Sufletul curat

Sufletele curate sunt gata să-și recunoască și vinovății pe care nu le au. Sunt gata să-și ceară iertare și pentru păcatele pe care nu le-au făcut; sunt gata să-și spele și ceea ce nu și-au întinat, fiindcă smerenia lor îi face să creadă că oricând ar putea să facă și ei așa ceva și nu tăgăduiesc niciodată că nu ar putea fi în stare să cadă.

Ce minunat este sufletul liniștit, care face voia lui Dumnezeu în chip smerit și cumpătat: nici mai devreme, nici mai târziu, nici mai mult, nici mai puțin. Căci Domnul Care a poruncit știe adevărul și numai atunci facem bine, când facem întocmai cum ne-a spus. Altfel, putem să stricăm chiar și în ceea ce

zeloși, când facem prea mult unde nu este cazul.

Un suflet curat este numai acela care se curățește neîncetat pe sine și care umblă neîncetat să curățească și pe alții. Sufletul care nu luptă mereu spre o și mai mare curățire a sa și a altora o va pierde curând și pe cea pe care i se părea că o are. Cât de minunat ajunge să vadă totul acela care se curățește mereu! El devine ca sticla ferestrelor curate sau a ochianului șlefuit, prin care se poate vedea desăvârșit totul.

(*Un mare mărturisitor creștin: Preotul Constantin Sârbu*, Editura Bonifaciu, București, 2008, p. 181)

34 de ani de la plecarea la Domnul a Patriarhului Iustin. Un stâlp neclintit de furtună, dar mișcat de lacrimi

Aducând în atenție actele sale de curaj din perioada regimului comunist, dar și echilibrul, statura maiestuoasă și sobră ale Patriarhului Iustin Moiescu, Patriarhul Daniel l-a numit pe acesta „un stâlp neclintit de furtună”.

Calitățile administrative, demnitatea, erudiția și tactul pastoral despre care vorbesc toate cuvântările omagiale la adresa celui de-al patrulea patriarh al României sunt însă completate de sensibilitatea lui față de cei aflați în suferință.

Orfan de război, Patriarhul Iustin a dezvoltat iubirea față de cei aflați în suferință de la mama lui îndurerată de pierderea prematură a soțului, învățătorul Ioan Moiescu. Actele filantropice ale Patriarhului Iustin au izvorât din această sensibilitate, a precizat PS Timotei Prahoveanul la slujba de pomenire oficiată joi, 30 iulie.

„Mărturisea diaconului care l-a însoțit vreme de douăzeci de ani la slujbele pe care le-a săvârșit în toată Moldova că din pricina mamei lui care plângea adeseori n-a mai putut vedea, suporta oameni care plângeau. De aceea, avea o deosebită sensibilitate pentru oamenii aflați în suferință”, a spus ierarhul.

„Stâlpul neclintit de furtună” era mișcat doar de suferința oamenilor.

În perioada de slujire arhierescă a fost nevoit să asiste fără să poată face nimic la exodul multor monahi din mănăstiri în urma decretului 410/1959, apoi la martirizarea bisericilor.

„Plin de întristare pentru bisericile din București martirizate prin demolare, sau umilite prin translare și izolare, îngrijorat de o eventuală demolare sau mutare a Reședinței și Catedralei Patriarhale de către autoritățile comuniste, dar și plin de milă pentru poporul român privat de libertate și înfometat de sărăcie, Părintele Patriarh Iustin a trecut la Domnul în data de 31 iulie 1986, cu speranța unor vremuri mai bune”, spunea Patriarhul Daniel.

„A fost un Arhipăstor maiestuos și sobru ca un voievod, iar, în tăcere impusă, un neînfricat luptător până la moarte, ca un stâlp neclintit în mijlocul furtunii”, adăuga actualul Patriarh al României.

Biografie

Cel care avea să devină al IV-lea patriarh al României, Iustin Moiescu, s-a născut în data de 5 martie 1910 la Căndești, județul Argeș.

A studiat la Seminarul orfanilor de război din Câmpulung-Muscel (1922-1930) apoi la Atena și Strasbourg.

A fost profesor la Seminarul „Nifon” din București, dar și la Facultățile de Teologie Ortodoxă din Varșovia, Cernăuți și București.

În 1956, a fost hirotonit preot necăsătorit și, în același an, a fost ales Arhiepiscop al Sibiului și Mitropolit al Ardealului (hirotonit arhieru în 15 martie). În 10 ianuarie 1957 a fost ales Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Sucevei (întronizat la 13 ianuarie), unde a păstorit 20 de ani.

În 12 iunie 1977 a fost ales Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungrovlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române (întronizat la 19 iunie 1977), păstorind până la moarte.

În întreaga sa activitate, s-a distins ca unul dintre cei mai învățați ierarhi pe care i-a avut Biserica Ortodoxă Română. Cu studii strălucite la Atena și Strassbourg, cu o activitate profesorală de mare ținută în țară dar și în Polonia, a înțeles de timpuriu importanța dialogului între Biserici.

Ca Patriarh, a condus ma multe delegații sinodale care au vizitat alte Biserici: Patriarhia Ecumenică (1978), Arhiepiscopia Misionară Ortodoxă Română din Statele Unite și Canada (1979), Biserica Ortodoxă Rusă (1980), Biserica Ortodoxă Sârbă (1981), Biserica Luterană din Suedia (1981), sediul Consiliului Ecumenic al Bisericilor de la Geneva (1981), Biserica Ortodoxă Bulgară (1982), Biserica reformată din Un-

garia (1982), Biserica Ortodoxă din Grecia (1984).

În calitate de Întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române a acordat o atenție deosebită și activității editoriale.

A inițiat Colecția „Părinți și scriitori bisericești”, proiectată în 90 de volume, precum și colecția „Arta creștină în România”, în 6 volume. A fost tipărită o nouă ediție sinodală a „Bibliei” (1982), o nouă ediție a „Noului Testament” (1979), manuale pentru învățământul teologic superior și pentru seminariile teo-

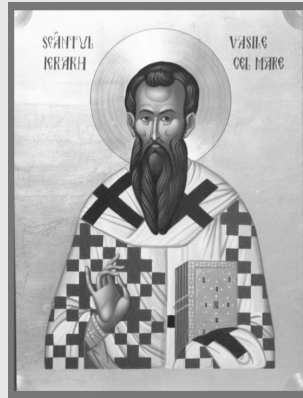
logice, teze de doctorat, cărți de cult, și-au continuat apariția revistele centrale bisericești și cele mitropolitane, ca și buletinele comunităților ortodoxe române de peste hotare.

Prin bogata sa activitate culturală, ecumenică și pastorală, patriarhul Iustin își înscrie numele în rândul ierarhilor de mare prestigiu ai întregii Ortodoxii.

(basilica.ro)

Sfântul Vasile cel Mare, despre rostul postului

Cei care se pregătesc de război și cei care se exercitează în arenă trebuie să-și întrețină bine trupul cu mâncare îmbelșugată, pentru că au de înfruntat mari oboseli, dar cei care au de luptat „nu împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpâniților în tunică

acestuia, împotriva răutății” (Efeseni 6, 12), trebuie să se nevoiască, în vederea luptei, prin înfrânare și prin post. Untdelemnul îngrașă pe atlet, iar postul întărește pe cel credincios.

(Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii și cuvântări*, *Omilia I despre post*, X, în col. PSB, vol. 17, p. 356)

Rugăciunea și purificarea de patimi

Urmare din pagina 1

imaginației se stabilesc în minte și de acolo coboară în inimă; trebuie să fie curățite toate puterile sufletului de patimile sufletești și trebuie să fie neutralizate patimile trupesti pentru a putea să avem pace în cele cinci simțuri trupesti. Ochii noștri să poată vedea fără viclenie, urechile noastre să audă întotdeauna numai binele, cuvântul nostru să fie întotdeauna cuvânt de binecuvântare, mâinile noastre să fie întinse spre a face milostenie și la rugăciune, iar picioarele noastre să pășească pe drumul virtuții.

Pentru a fi eficientă în purificarea patimilor rugăciunea trebuie însoțită de povățuirea unui îndrumător duhovnicesc, de înfrânare și de post, de cultivarea pocăinței și zdrobirea inimii, de cuget smerit și de participarea la Sfintele Taine. Doar așa vom progresa duhovnicește. Tot Sfinții Părinți ne spun că mintea se întinează ușor, dar se și curăță ușor. De îndată ce răul ajunge în minte, aceasta este întunecată de norul păcatului. Pentru ca să se întineze însă inima, trebuie să urmeze consimțământul, făptuirea și lucrarea, care întinează omul întreg. În consecință, gândul sau dorința pătimasă o putem înlătura îndată, patima însă mult mai greu deoarece a înrobit inima noastră.

Provocarea răului vine prin gând în minte, apoi

urmează consimțământul care devine faptă. Repetarea aceleași fapte/păcat devine obișnuință, care funcționează ca a doua natură pervertită în lăuntru nostru, ca să urmeze patima și, la sfârșit, înrobirea și degradarea. Înrobirea este definită ca răpirea forțată a inimii și a omului întreg de obiceiul păcatului, de cauza păcatului, de îndelungata obișnuință a patimii. Odată cu înrobirea inimii, mintea se întunecă și se înnegrește, așadar, trebuie să fim atenți ca nu cumva vreun gând ascuns să devină cădere, patină și înrobire.

De la provocarea unui gând rău până la înrobirea inimii sufletul parcurge următoarele stadii: atacul sau provocarea, asocierea, lupta, consimțământul, făptuirea, patima și înrobirea. Putem să ne păstrăm mintea curată astfel: rugăciune neîncetată, atenție, trezvie, participarea la sfintele Taine, citirea Sfintei Scripturi, aplicarea și cultivarea poruncilor evanghelice, postul, înfrânarea și privegherea. Deoarece toți avem în lăuntru nostru unele patimi pe care le satisfacem mai mult sau mai puțin, suntem datori să distrugem rădăcinile lor. Pentru a distruge în întregime rădăcinile patimilor vom folosi focul dumnezeiesc al rugăciunii.

Curățirea de patimi presupune un adevărat martiriu, dar prin el primim arvuna nunții viitoare cu Mielul înjunghiat din Apocalipsă.

Ziua Imnului Național al României sărbătorită la Arad

STIRI

Ziua Imnului Național al României a fost marcată, miercuri, 29 iulie, la Arad printr-un ceremonial militar și religios, la care au participat reprezentanți ai administrațiilor locale și județene, ai instituțiilor deconcentrate, ai partidelor politice, precum și veterani.

Evenimentul a debutat la ora 10.00, pe platoul din fața Palatului Administrativ din Municipiul Arad prin oficierea unei slujbe religioase de către ÎPS Timotei Sevcicu, Arhiepiscopul Aradului. În alocuțiunea rostită, Înaltpreasfinția Sa a elogiat prin cuvinte alese imnul țării și importanța lui pentru poporul nostru, făcând o trecere în revistă a apariției sale, o implicare deosebită în apariția acestuia având-o tocmai oamenii de cultură ai Bisericii.

Programul a continuat cu o scurtă alocuțiune privind simbolistica versurilor Imnului Național al României, susținută de reprezentantul Muzeului Județean Arad. După aceasta, Prefectul Județului Arad, domnul Gheorghe Stoian, a rostit o alocuțiune privind semnificația sărbătorii Zilei Imnului Național al României.

Manifestările s-au încheiat cu intonarea Imnului Național de către întreaga asistență.

Ceremonialul și manifestările evocatoare dedicate acestui eveniment național au fost organizate de Instituția Prefectului în colaborare cu celelalte instituții importante din oraș.

Slujire chiriarhală și binecuvântare de lucrări în Parohia Hunedoara Timișană

În Duminica a VII-a după Rusalii, Înaltpreasfințitul Părinte Dr. Timotei Sevcicu, Arhiepiscopul Aradului, a poșosit în mijlocul credincioșilor din Parohia Hunedoara-Timișană, Protopopiatul Arad, la invitația preotului paroh Goronea Valentin și a Consiliului Parohial.

Cu acest prilej, Chiriarhul arădean a sfințit pictura bisericii, executată pe parcursul a trei ani de zile, cu sprijinul credincioșilor, după care a săvârșit Sfânta Liturghie în biserica parohială cu hramurile Sfântul Mare Mucenic Gheorghe și Sfânta Treime. Din sobor au făcut parte și Pr. Răzvan Sas de la Parohia Vinga, Pr. Marius Ardelean de la Parohia Șagu, Pr. paroh Valentin Goronea și Diac. Călin Teuca.

Cuvântul de învățătură al Chiriarhului a fost pus sub titlul „Ajutor dumnezeiesc și întrajutorare omenească” (pe baza citirilor scripturistice ale duminicii: Rom. 15; Matei 19). Cazania Duminicii a VII-a după Rusalii îndeamnă la a nu căuta laudele oamenilor în săvârșirea faptelor bune, astfel că fiecare trebuie să se facă folositor celorlalți pentru ca obștea întregă să aibă îndestulare în cele trebuitoare vieții trupești și celei sufletești; iar cele dintâi cuvinte ale pericopei apostolice subliniază tocmai faptul că cel mai tare trebuie să sprijine pe cel mai slab. Dacă Dumnezeu ajută pe fiecare dintre credincioși și aceștia au datoria a fi de folos semenilor lor. Fiecare trebuie să caute a fi plăcut

nu sieși ci semenilor după cum Însuși Mântuitorul dă pildă. Primirea sau deschiderea reciprocă a oamenilor dovedește că sunt întocmai gândirii Mântuitorului spre mulțumirea personală și spre slava lui Dumnezeu, a arătat Înaltpreasfinția Sa.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, Chiriarhul nostru, în semn de apreciere pentru efortul depus în înfrumusețarea bisericii, l-a hirotosit pe părintele paroh Valentin Goronea întru iconom stavrofor.

După săvârșirea Dumnezeieștii Liturghii, Înaltpreasfinția Sa a sfințit o troiță de lemn ridicată în curtea bisericii. La final, părintele paroh Goronea Valentin, a adresat cuvinte de mulțumire Înaltpreasfinției Sale, preoților și tuturor credincioșilor care l-au sprijinit în frumoasa lucrare.

PS Părinte Emilian Crișanul a slujit în Duminica a VII-a după Rusalii în satul Huta, Jud. Cluj

În Duminica a VII-a după Pogorârea Sfântului Duh, 26 iulie 2020, Preasfințitul Părinte Gurie, Episcopul Devei și al Hunedoarei, a slujit în satul natal Huta din comuna Chiuiеști – județul Cluj, cu binecuvântarea arhipăstorului locului, Înaltpreasfințitul Părinte Andrei, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului și Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului.

Dumnezeiasca Liturghie a fost săvârșită în Altarul de vară din curtea bisericii „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” de către un sobor de arhieriei, preoți și diaconi, în frunte cu Preasfințitul Părinte Lucian, Episcopul Caransebeșului. Din soborul de ierarhi au mai făcut parte Preasfințitul Părinte Andrei, Episcopul Covasnei și Harghitei, și Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului. Omilia pericopei evanghelice citite la Sfânta Liturghie, despre vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum, a fost rostită de către Preasfințitul Părinte Episcop Lucian.

(Știrile au fost preluate din cadrul site-urilor arhiepiscopiaaradului.ro, episcopiadevei.ro)

După Sfânta Liturghie a fost oficiată slujba Parastasului pentru credincioasa Maria Georgiu, mama Preasfințitului Părinte Episcop Gurie, la un an de la trecerea la cele veșnice. La final, Preasfințitul Părinte Episcop Gurie a mulțumit pentru prezența ierarhilor, preoților și tuturor credincioșilor.

Credința, rugăciunea și harul în viața familiei

Bineînțeles, nici ortodocșii credincioși nu sunt scutiți în viața familială, conjugală, de ispitele, încercările și furtunile care pândesc orice familie obișnuită. Se poate spune că aproape orice familie trece în viață prin aceleași greșeli, într-o măsură mai mare sau mai mică. Unii depășesc cu succes aceste dificultăți, se călesc în ele, dobândind o și mai mare dragoste reciprocă; alții, din păcate, se frâng.

O familie ortodoxă are însă arme puternice: credința în Dumnezeu, rugăciunea unuia pentru celălalt și, bineînțeles, harul și binecuvântarea primite prin Taina Cununiei. Soții nu mai sunt singuri: cu ei este Dumnezeu!

De regulă, oamenii aflați departe de credință consideră cununia pur și simplu un ritual frumos. Se cunună toți: starurile de cinema, reprezentanții show-businessului. Totul este foarte frumos: lumânările, icoanele, preotul și limuzina albă lângă biserică. În vremurile noastre de superstiții și ocultism a apărut încă un mod de a înțelege Taina Cununiei: ca pe o lucrare magică ce-i leagă pe soți pentru vecie, independent de felul cum

se vor comporta. Majoritatea oamenilor chiar așa și înțeleg toate Tainele și ritualurile bisericești: „Popa o să facă ceva, o să stropească, o să șoptească, și totul o să-mi meargă bine”, iar ei înșiși nu vor să depună nici un efort.

De ce sunt greșite concepțiile acestea? Pentru că fără eforturile și rugăciunea noastră nici o Taină nu o să ne aducă vreun folos. Și nu numai Tainele, ci nici o rugăciune bisericească – de exemplu, sfințirea mașinii. Când sfințesc un automobil obișnuiesc să întreb: „De ce lipiți iconițe în mașină pe panoul de bord?” De regulă mi se răspunde: „Păi, ca să apere mașina ș.a.m.d.” Răspuns greșit! Icoanele se află în mașină ca îndată ce ne-am așezat la volan să ne amintim: „Am uitat să facem rugăciune înainte de a pleca la drum!” Dacă omul își va aminti aceasta, Domnul îl va ajuta. Dumnezeu nu ne mântuiește fără noi.

(Pr. Pavel Gumerov, *El și ea: în căutarea armoniei conjugale*, Sophia, București, 2014, p. 111-112)

Postul Adormirii Maicii Domnului

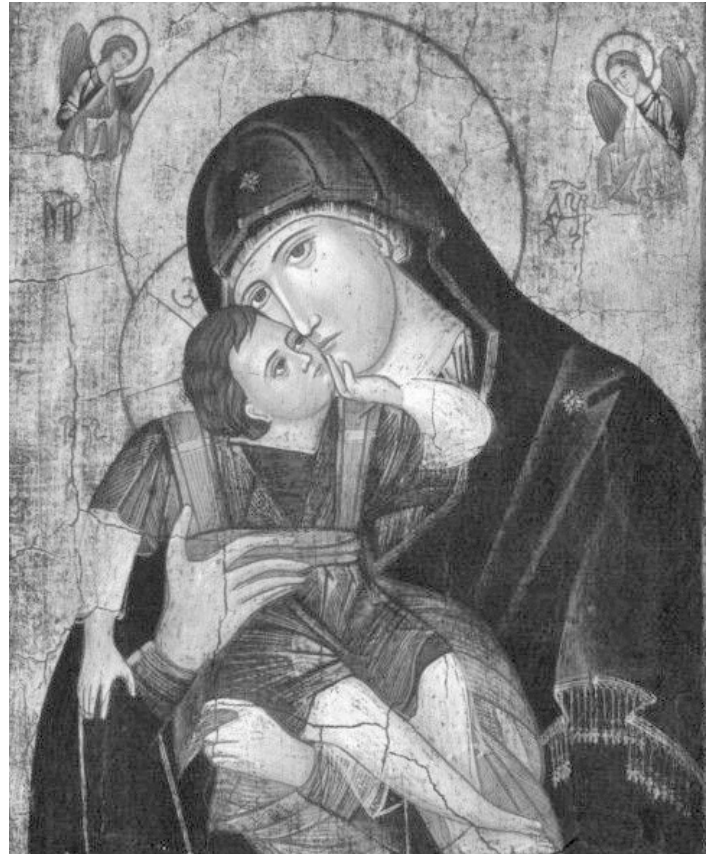
Postul Adormirii Maicii Domnului este un post mai aspru, care se ține după rânduielile Postului Mare. De regulă, postul începe la 1 august, însă conform regulilor bisericești, dacă data de 31 iulie cade miercuri sau vineri (cum se întâmplă anul acesta) se lasă sec cu o zi înainte. Tipicul cel mare (cap. 35, p. 44) și învățătura pentru posturi din Ceaslovul mare (p. 707) prescriu ajunare lunea, miercuri și vineri, până la Ceasul al IX-lea, când se consumă mâncare uscată. Marțea și joia se consumă legume fierte, fără untdelemn, iar sâmbăta și duminica se dezleagă la untdelemn și vin.

Originea Postului Adormirii Maicii Domnului se află prin secolul al V-lea, când cultul Maicii Domnului a început să cunoască o dezvoltare mai mare și când sărbătoarea Adormirii ei a început a căpăta o mai mare importanță.

La început, nici timpul din an, nici durata și nici felul postirii nu erau la fel peste tot. În zona Antiohiei, creștinii posteau o singură zi (6 august), alții mai multe zile (4 la Constantinopol, 8 la Ierusalim); în răsărit posteau în luna august și de aceea postul era numit și Postul lui august, alții în septembrie (apusenii, cum fac până azi), iar alții nu posteau deloc, socotind că sărbătoarea Adormirii este zi de mare bucurie, deoarece Maica Domnului a trecut de la amărăciunea pământească la bucuria cerească, unde stă în nemijlocită apropiere de Fiul ei iubit.

Data și durata postului au fost uniformizate în toată Ortodoxia abia în secolul XII, la Sinodul Local din Constantinopol, ținut la 1166, sub patriarhul ecumenic Luca Crysoverghi, care a hotărât ca postul să înceapă la 1 august și să dureze 14 sau 15 zile, până la sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului (15 august).

Pe parcursul acestor două săptămâni suntem chemați să intensificăm rugăciunile noastre către Maica Domnului și să ne împărtășim cu Trupul și Sângele Domnului nostru Iisus Hristos. În acest sens, Biserica ne recomandă să citim Paraclisul Maicii Domnului, în cadrul căruia o numim „folositoare și acoperământ”, „comoară de tămăduiri”, „rugătoare caldă și zid nebiruit” sau „păzitoare a creștinilor”. Ne punem nădejdea, așadar, în ocrotirea și ajutorul ei și nădăjdium că rugăciunea ei folositoare către Mântuitorul să ne ajute în necazurile și neputințele vieții noastre.

Referindu-se la această rânduială specifică Postului Adormirii Maicii Domnului, Părintele Patriarh Daniel sublinia, într-un cuvânt de învățătură, că slujba Paraclisului „ne îndeamnă ca în timpul Postului Adormirii Maicii Domnului să unim rugăciunea cu starea de pocăință, cu cerere de ajutor de la Maica Domnului ca noi să devenim ascultători față de Dumnezeu, după cum ea este model de ascultare, de smerenie, de sfințenie și de dăruire de sine lui Dumnezeu. Poporul nostru simte în citirea Paraclisului o tărie spirituală, ajutor, bucurie și pace. Deci, Paraclisul este un izvor de putere duhovnicească, un izvor de întărire, încurajare și biruință asupra ispitelor, suferințelor, bolilor și necazurilor. De aceea este foarte iubit de popor acest Paraclis și este de mare folos duhovnicesc”.

În această perioadă sunt oprite nunțile și serbarea zilelor onomastice, fiindcă acestea se serbează în general cu petreceri și veselie, care nu cadrează cu atmosfera de smerenie, de sobrietate și pocăință, specifică zilelor de post.

(doxologia.ro)

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.